

MONIKA SMOLKOVÁ

OHŇIVÁ

MOTÝL

OHŇIVÁ

MONIKA SMOLKOVÁ

OHŇIVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

OHNIVÁ

Copyright © Monika Smolková 2022

Zodpovedná redaktorka: Perla Bartalošová

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Ilustrácia obálky: Hana Hnízdová

Ilustrácia mapy: Hana Hnízdová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýl, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2023

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

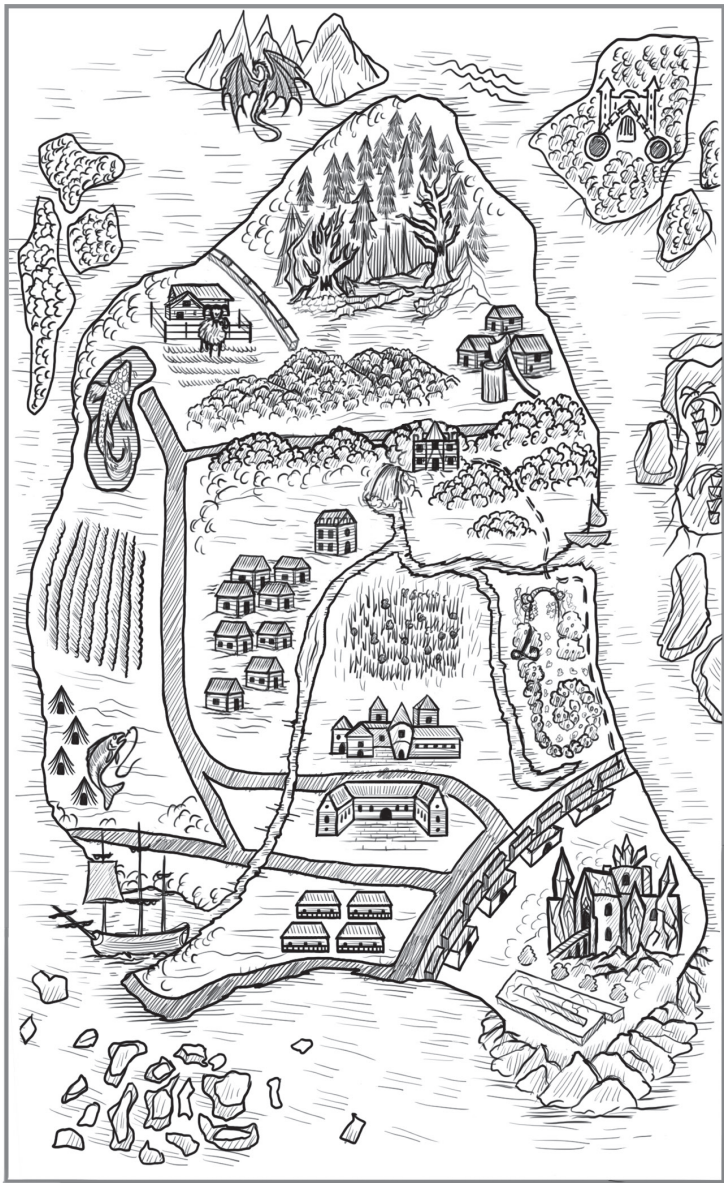
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-322-4

Venujem

*Iskre v твојих оčiach,
zápalu v tvoјej duši,
horlivosti v tvoјej tvári
a ohňu v tvoјom srdci.*

*Nech nikdy neláhne popolom
tvoјe pravé ja.*

PRVÁ KAPITOLA

S buchnutím dvier som sa vrátila domov. Hneď som supútala pozornosť svojej mamy, muchy na okne a azda i pstruha v hrnci, ktorého sme sa chystali zjesť na večeru. Spoločne ma častovali otázkou, čo sa stalo.

„Ako dopadlo rande?“ začala mama opatrne. Sedela v priestranej jedálenskej časti domu v mäkkom kresle s knihou v ruke. Na stránky plné písmen svietilo slnečné svetlo cez obrovské okno, ktoré mierilo zo skromnej, no rozkošnej záhradky.

„Čo myslíš?“ sykla som, kým som si vyzúvala druhú topánku. Hodila som ju oblúčikom ku skrinke s topánkami a nechcene som z nej zhodila tri ďalšie. V tej chvíli ma to vôbec netrápilo. Nechala som ich tam voľne ležať na dlážke.

„Čo sa stalo, Ninka?“ spýtala sa ma mama a jemne zatvorila knižku. Vedela som, že sa naozaj zaujíma. Niekedy sa niečo spýta, no medzi stránky vloží namiesto

záložky len ruku, pripravená v správnu chvíľu knihu opäť otvoriť a smelo pokračovať. Teraz však knihu odložila a venovala mi svoju plnú pozornosť. Keby som nebola tak neskutočne vytočená, možno by som sa tomu aj po-smiala a mamu vystískala.

„Pohádali sme sa,“ smrkla som a hodila som sa na gauč v obývacej časti veľkej miestnosti. Kus nábytku pod nárazom môjho tela nesúhlasne zakňučal.

„Zase?“ neveriacky na mňa pozrela, no zaraz si nasadila na tvár neutrálny chápvavý výraz ukážkového rodiča.

„Nemala som tam ani chodiť.“

„Hádzam to nebolo až také hrozné,“ prisadla si ku mne a vzala moje ruky do svojich mäkkých dlaní. Telom mi prešlo príjemné teplo a dokonca sa mi tvárou predral i nenápadný úsmev. Dlho mi na tvári nevydržal.

„Všetko je naprd,“ oprela som si hlavu o jej rameno a rozvzlykala som sa.

Mama sa mi jemne vymanila a vybrala sa do kuchyne. Objala som vankúš a zvalila som sa na bok. Presne som vedela, čo bude nasledovať. Išla mi pripraviť nejaký teplý nápoj na zahriatie zraneného srdca. Keď som sa s Leom pohádala prvýkrát, dostala som horúcu čokoládu so škoricou a dvomi marshmallow cukríkmi. Druhýkrát som pila lahodný čaj, potom kávu so šľahačkou, potom...

Dobre, viem, čo si asi hovoríte. No naozaj sa nehádame až tak často. Keď som sa však nad tým zamyslela,

nevedela som, koho o tom vlastne presviedčam. Radšej som dramaticky vzdychla do vankúša a privinula si ho bližšie k tvári.

Myšlienky sa mi hneď rozplynuli, lebo som zacítila krásnu vôňu, ktorá mi v momente opantala myseľ. Dnes ma čakalo mandľové latté. Na malinký okamih som sa zaradovala, že sme sa pohádali, no hneď nato som sa nad tým hlbšie zamyslela a ešte prudšie som objala vankúš so zamračeným obočím.

„Tak prečo to bolo dnes?“ spýtala sa ma mama, keď sa ku mne vrátila i so štedrým hrnčekom mandľovo-kávovej lahôdky. Nenechala som sa núkať.

„Vôbec si nerozumieme,“ zamumlala som spoza pohára. Para sa mi vznášala okolo okrúhlejšej tváre a chuť kávy ma štekľila na oblých perách. Potiahla som nosom a svoje tmavé oči som radšej upierala na obsah hrnčeka.

„Takže tentoraz ste sa už naozaj rozišli?“

„Ja neviem!“ zaplakala som. „Zase ma strašne nahneval! A ja som sa zase nechala strašne nahnevať.“

„Takže klasický scenár,“ zamumlala si mama popod nos. Prepichla som ju ostrým pohľadom, hneď zdvihla ruky a jemne sa usmiala. Musela som sa zaškeriť, mama ma poznala až príliš dobre.

„Prečo sa vždy nechám takto vytočiť? A prečo ma on stále tak nenormálne vytáča?!“ povedala som nahlas a v rámci možností som rozhodila rukami. No čo,

nemohla som za to, že som oplývala takou štedrou dávkou temperamentu.

„Napi sa, bude ti lepšie.“

Sfkaala som teplé latté podľa maminej rady a vychutnávala som si jeho chuť. Chutilo trošku zvláštne, také som ešte nikdy nepila, a to som už nejaké to mandľové latté vysfkaala. Kávu som zbožňovala, hlavne ten pocit energie, ktorý sa mi za pár minút rozprúdil žilami. Mama na to však dávala dobrý pozor, s mojimi návalmi energie si užila svoje.

„Čo si tam dala? Chutí inak,“ zamračila som sa na tekutinu a hrnček som trochu naklonila, snažila som sa lepšie skontrolovať jeho obsah. Už mi v ňom veľa neostalo.

Mame prešli cez tvár rôzne emócie. Akoby sa najskôr zľakla, potom sa upokojila a napokon nasadila neutrálnu tvár. Zvláštne. Vlastne ma to už ani veľmi nezaujímalo. Moje telo sa zohrialo a udržiavalo si krásne teplo. Čakala som len na príval životodarnej sily, ktorá by ma nakopla a postavila na nohy. To som po hádke s Leom potrebovala.

„Také... ehm... korenie. Kúpila som ho na trhu,“ vykoktala napokon. Zrazu nevedela, čo s rukami. Začala si nimi neustále naprávať oblečenie, strkať dokonalo upravené vlasy za uši a podobné nezmyselné aktivity. Naposledy takto znervóznela, keď som jej oznámila, že idem na svoje prvé rande.

„Musíš mi ho ukázať. Asi ho budem používať do všetkých receptov!“

Káva ma zohriala a ja som sa začala potiť. Vyzliekla som si sveter, vzala som do rúk nejaký časopis a jemne som si ním viala vzduch do tváre.

„Ninka, pamätáš si tie rozprávky, ktoré som ti kedysi rozprávala na dobrú noc?“ spýtala sa po chvíli ticha.

„Myslíš tie o Velkom ostrove? O kráľovských súrodencoch?“ snažila som sa spomenúť si. Dávne spomienky som mala v hlave roztrúsené a postrácané, ani som si nepamätala, kedy som počula poslednú rozprávku v maminom predvedení. Navyše sa nevolali rozprávkami na dobrú noc len tak pre nič za nič, ja som počas rozprávania vždy rýchlo zaspala.

„Pamätáš!“ Mamine oči na moment zaiskrili radosťou. „Pamätáš si, ako som ti rozprávala o Zámku z drahokamov? O meste? O Leorovi a...“

„Ani nie, mami. Len naozaj matne. Kto je ten Leor? Je mi to povedomé. A vlastne, čo ti to tak napadlo? Veď som už vlastne dospelá, žiadne rozprávky na dobrú noc nepotrebujem.“

„Musíš sa snažiť spomenúť si, kamienok!“

„Kamienok!“ rozosmiala som sa. „Úplne som zabudla, že si mi tak zvykla ako malej hovorievať. Čo ti to vtedy napadlo? Mimochodom, nepridala si nechtiac na kúrení? Je tu teplo.“

Musela som si vyzliecť už aj tričko, až som ostala len v tenkom tielku. Telo začínalo podliehať horúčke, v tvári som musela byť červená. Potila som sa, až som vyzerala,

akoby som práve vyšla zo sprchy. Kropaje potu sa mi štekľivo kotúľali po pokožke ako o preteky a ja som sa nemala ako brániť.

„Čo sa to so mnou robí?“ sťažka som prehltna a odložila som prázdny hrnček. Cítila som sa veľmi zvláštne.

„Je mi to naozaj ľúto, Nera,“ neudržala sa a rýchlo vyriekla. Ničomu som nerozumela, myšlienky sa mi v hlave trochu motali.

„Nera? Čo?“

„V poslednom čase mávam hrozné sny. Sny o Veľkom ostrove. Kráľovskí súrodenci sú rozhádaní a nie je medzi nimi žiadna rodinná láska. Ľudia musia ťažko pracovať, hoci Zámok z drahokamov oplýva nekonečným blahobytom. Je v ňom ukryté také nehorázne bohatstvo! A tvoj otec...“

„Mami, je mi zle. O tých tvojich snoch mi povieš neskôr, dobre? Idem si ľahnúť,“ skúsila som sa postaviť, no gravitácia ma hneď pritiahla späť na gauč a odtiaľ som sa zošuchla na zem. Všetko sa tak neprijemne točilo, krv mi v žilách azda vrela a v ušiach hučala. Muselo mi byť naozaj zle, keď som nevedomky odignorovala maminu poznámku o mojom otcovi.

„O chvíľu to prejde, kamienok. Hneď budeš v poriadku. Musíš nájsť otca, on ti všetko vysvetlí.“ Mama ma držala za plecia a uprene mi pozerala do očí, no jej slová ma akoby obchádzali. Nedokázala som jej rozumieť.

K mojim ušiam sa dostala len zvláštna hatlanina, ktorá sa mi v hlave zmenila na tichú ozvenu.

„Čo?“ znelo jediné slovo, na ktoré som sa zmohla. Pozrela som za mamu a zbadala som prázdny hrnček. Hneď sa mi zdvihol žalúdok a pred očami sa mi potemnilo.

„Všetko bude v poriadku, kamienok,“ stále opakovala mama a jemne ma hladila po chrbte. Asi pochopila, že jej nerozumiem ani mäkké f. Už aj jej sa po tvári naháňali slzy. Tie jej boli od smútku, moje od bolesti, ktorá mi nečakane prebodla telo.

„Mami? Aké korenie si to použila?“ vyslovila som svoje posledné slová predtým, ako som zomrela.

DRUHÁ KAPITOLA

Ach, tá zima!
Celé telo mi ovládol taký neuveriteľný chlad, až ma to prebralo zo smrti. Vážne, nekecám!

S hrdelným výkrikom som sa posadila a chytila sa za hrud'. Práve som mala tú najhoršiu nočnú moru vôbec! V žiadnej som ešte nikdy predtým neumrela.

Zmätené som sa obzrela, striaslo ma.

„Čo to, dopekla?“ nechápala som. Nevedela som, kde som, prečo som, ani ako som.

Z každej strany ma obklopoval tmavý kameň, z ktorého sálal chlad, a dotieravý mach, ktorý rástol, kam len moje oko dovidelo. Keby som nebola taká vystrašená, určite by som už vymyslela nejaký vtíp o tom, aká som stará, až ma mach obrástol. No to by som najskôr musela vedieť, kde to som (a, samozrejme, prečo som tu a ako som sa sem dostala).

Ešte viac ma prekvapilo, hoci to vyzeralo ako nemožné, že ma môže niečo prekvapiť ešte viac, že som bola

viac-menej nahá. Sedela som na nejakom kamennom výstupku v stene na ovčej vlne a, áno, machu. Prikrývala ma hebká deka z nejakej kožušiny, čo musel byť asi jediný dôvod, prečo som tam už dávno nezamrzla.

Všade naokolo panovala drzá tma.

Vstala som a opásala som sa teplou kožušinou. Ignorovala som šteklenie na nahom tele, chlad i fakt, že som sa triasla aj od strachu. Náhodne som hmatala po kamenných stenách a zamýšľala som sa, či som naozaj nezomrela a toto nie je peklo. Dávalo by to krásny zmysel. Srdce mi vydesene tíklo.

Potkla som sa.

Vykrikla som, viac som nestihla. Kožušina ma ochránila pred zraneniami, no aj tak to bolelo. Zrúbala som sa na kamenistú zem, ostré a pichľavé skaly sa pozdravili s mojimi rukami. Keď som však zdvihla zrak, všimla som si v stene malinkú medzierku, cez ktorú som mohla vidieť nebadateľné svetlo. Rýchlo som sa teda pozviechala, aj na bolesť som na moment zabudla.

Visela tam rastlinná stena. Vrazila som do nej váhou celého svojho nahého tela a jednej kožušiny a vyšla som na čerstvý vzduch. Až vtedy som si uvedomila, ako ťažko sa dýchalo na tom mieste, ktoré teraz pôsobilo ako jaskyňa. Už ju osvetlilo jemné svetlo, a tak som si ju mohla lepšie prezrieť.

Jaskyňa bola malá a studená. Asi do nej pekných pár rokov nezavítalo denné svetlo ani čerstvý vzduch, ktoré

by ju mohli aspoň trochu zohriať a osviežiť. Darilo sa tam naozaj len nenáročnému povádnutému machu. Nenachádzalo sa tam azda nič iné ako vlnená podložka na kamennom výstupku, ktorý až vtipne pripomínal posteľ, a pár nepodstatných, no zato boľavých kameňov, ako som sa už stihla presvedčiť na vlastnej koži.

Všade naokolo sa rozprestieral len mohutný hustý les. Medzi korunami širokých stromov akoby ešte panovala noc, cez husté listy a ihličie prešlo len málinko jemného skorého svetla do tých tajuplných končín plných... meningitídu prenášajúcich kliešťov.

Striaslo ma.

Na nahej pokožke som zreteľne cítila bodavý chlad, a preto som sa poriadne zamotala do kožušiny a s hlavou plnou nevedomosti som sa vybrala vpred. Nevedela som, čo iné by som mohla v takej chvíli spraviť. Do tej jaskyne som sa nechcela vrátiť. Veď čo by som tam len robila?

Kráčala som dlho, dlhšie, najdlhšie. Les nebol nakoniec vôbec taký rozprávkový, ako sa mi na prvý pohľad zdalo. Mnohokrát som začula zvláštne zvuky, no vždy som ich radšej ignorovala a vybrala som sa druhou stranou. Nebudem klamať a priznám sa, že som možno aj trochu plakala. Trochu viac. Čo by ste robili vy, keby ste sa po vašej smrti zobudili zarastený machom v nejakej jaskyni?

Ja som kráčala ďalej. Mala som pocit, že som zazrela nejaký pohyb, a tak som sa radšej rozbehla preč. Ešte to

mi tak chýbalo, stretnúť nejakého medveďa alebo vlka a zomrieť druhýkrát za posledných... Na čas sa ma radšej nepýtajte, lebo v tej chvíli som mu rozumela zo všetkého najmenej.

Bosé nohy som mala doráňané a dopichané od ihličia. Les ma teda vôbec nešetril. Dokonca sa mi zdalo, že sa mi vysmieva rovno do tváre. Minimálne ihličnaté vetvy ma do nej trafili hneď párkrát.

„Som hladná,“ povzdychla som si. V bruchu mi zaškvrkalo tak nahlas, až som sa zľakla, že ma budú počuť krvilačné zvieratá. Ak ma aj počuli, zatiaľ ma asi len pozorovali z diaľky a čakali na čas obeda. Tieto myšlienky mi na morálke nepridali.

„Blúdím. Blúdiš. Blúdi. Blúdime. Blúдите. Blúdia,“ nudila som sa. A možno mi začínalo (alebo pokračovalo) prepínať. Rozmýšľala som, či to nemôže byť nejaký Leov žart alebo pomsta za našu hádku, no tú myšlienku som rýchlo zavrhla. Leovi na takéto niečo chýbal dôvtip a potrebná mozgová kapacita.

Po ceste som našla divú jabloň. Zjedla som toľko jabĺk, až som si musela na chvíľu s povzdychom sadnúť a tento emocionálny zážitok rozdýchať. Cítila som sa ako tehotná. Jablká chutili nečakane dobre, sladko a šťavnato, skončila som od nich celá dolepená. Našťastie, v celom lese tiekli malé potôčiky, na ktoré sa dalo naraziť na každom rohu. Na začiatku som na ne nadávala, lebo som si ich nikdy nevšimla a vždy som do nejakého vstúpila.

Vedelo ma to vyľakať, hlavne preto, lebo voda bola neuveriteľne ľadová a kamene buď neskutočne ostré, alebo neskutočne klzké. Nič medzi tým.

Keď som sa pozrela na svoje nohy, musela som zaplakať. Ledva som kráčala a dobre som vedela, že keby som stretla nejakú nebezpečnú zver, ani by sa mi neoplatilo skúsiť bežať. Zmohla by som sa maximálne na krivkajúcu rýchlochôdzu. Radšej by som toho vlka či medveďa milo pozdravila a spýtala sa, či ma ušetrí, ak ho porazím v partičke šachu.

Nohy som si máčala v čírom potôčiku, kým som si ich od tej neuveriteľnej zimy prestala cítiť. Potom som sa odvážila postaviť a išla som ťarbavo ďalej, hoci som netušila, či to má nejaký význam. Aj tak som sa stále pohrávala s myšlienkou, že som mŕtva. Jedna z vecí, ktorá tomu však odporovala, bol tep, ktorý som si nahmatala. Srdce mi podľa všetkého bilo, dokonca som aj normálne dýchala.

Hovorím vám, kráčala som celý deň a možno aj dva. Cez husté koruny som len ojedinele zazrela oblohu a ani to som nevedela istotne, či to nemám len vidiny. Sem-tam som narazila na nejaký strom s ovocím, čo tvorilo najlepšie momenty môjho putovania.

Už som skúsila napredovať všetkými spôsobmi, ktoré som vedela a ktoré mi napadli. Skúsila som ísť dvojnožky, štvornožky, plazila som sa a dokonca som sa posúvala aj po chrbte, ale tak som sa veľmi ďaleko nedostala. Keby

som vedela chodiť po rukách, skúsila by som aj to. Rozhodne by mi to prišlo ako lepšia možnosť, než ďalej trápiť svoje úbohé chodidielka.

Akurát som sa snažila dvojnožky cúvať, keď som nabúrала do niečoho pevného a vysokého. Neodcudzujte ma, už mi to naozaj liezlo na mozog a seriózne mi prepínalo. Otočila som sa a zhĺkla som od prekvapenia.

„Múr?“ nechápala som. Chytila som sa ho špinavými rukami, aby som sa uistila, či je naozaj tam. Všetko naznačovalo, že to nebola halucinácia.

„To môže znamenať ľudí,“ mudrovala som sama pre seba. Cítila som hrdosť, že som si vedela zachovať takú mieru duchaprítomnosti.

Tak som sa teda otočila a skúsila som ísť pozdĺž neho. Dokonca som od náhlej nádeje jemne podbehla, no hneď som pochopila, že to nebude najlepší nápad a najbližších pár minút som si za to bolestne nadávala.

Zvalila som sa na kolená a rozkašľala som sa, ako som sa dusila slzami a vzlykmi. Nadávala som. Celé telo mi pokrývali rany od konárov, cítila som sa zronená od absurdnosti a moje samotné bytie premáhala maximálna únava. Vedela som, že dlho už nevydržím pri vedomí. Ocitla som sa na pokraji svojich síl.

Zdvihla som hlavu, aby som sa mohla lepšie nadýchnuť medzi všetkými tými nekončiacimi sa vzlykmi a farbistými nadávkami. Mala som síce rozostrený zrak, no niečo som predsa len zbadala.